

иѣма' нито право, нито пакъ му прилѣха' да клевете', що Българе см' противни на Турско господствование, и що Българе-владыкы цѣль донесѣтъ вѣрѣдъ на Богохранимо-то Турско царство, и на това бяхъ нашель азъ да отговорѣмъ пространно, нѣ стига да ги пытамъ: колко ползъ см' донесли и доносить на Турско царство Гръцти владыкы и досегашнаго времени? иѣка разгледа' тока всякъый и мадрый и буй!...

Слушай иѣре, що казва' апостолъ Павелъ за общаѣта въ единой истой цркви права. Онь послѣ, отъ како каза' на Римляны: „Елиномъ же и Варкаромъ мадрымъ же и не разумнымъ дѣлженъ есмь, тако естъ, иже по моему усрѣдно, и кмиъ сщирнымъ въ Римѣ благоувѣстити,“ (Рим. I, 14, 15.) гокорн': „Глаголетъ бо писанне: всякъъ вѣруй въ нь (Исуса Христа) не постыдится. Иѣсть бо различия Иудеи же и Еллину, тѣй бо Богъ всѣхъ, богатый бо всѣхъ призываетъ Иего.“ (Рим. X., 11, 12.) Видишь како сваты апостолъ гокорн', изъ неговыхъ словъ ясно са открыва', що междѣ еднакво вѣрующими въ Господѣ нашего Исуса Христа не може' и не трѣбва да бѣде' различие или прѣдупоуение. Господъ единый и вѣра една заради вснукыхъ, конъ нѣтъ того Господѣ и тѣмъ вѣрѣ; следвателно иѣма различия въ вѣрованнѣ междѣ нашии и православно исповѣдающиихъ вѣроиъ Христовоиъ, кѣй да не ие', ако Гръкъ, ако Еврей, ако Римлянь, ако Българинъ, ако Влахъ, Арабъ или Бѣлый. Иѣ ако сме равни въ вѣрованнѣ-ны, и иѣма' междѣ нами никаква различия, коие са относѣ до вѣры нашей, то ни единый народъ или племя не ие' учѣдъ и отъ участвѣ въ устройствѣ и създаннѣ црковномъ, а всякъы има' на това священно право и дѣлженъ ие' заради црковнаго добра да иска' и да има' изъ срѣди себе и священноучилины и униоучилины црковны и учители. Тѣхъ иѣщо самъ сваты апостолъ Павелъ утвърждава', когда то гокорн': „Всякъъ бо, иже призоветъ имя Господне, спасеться; како же призоветъ, въ него же не вѣрѣлаша? како же утвържить, иего же не услышаша? како же услышѣтъ безъ проповѣдующаго? Тѣмъ же жебо вѣра отъ слѣха, слѣхъ же глаголомъ Божиимъ.“ (Рим. X., 13—17.) Послѣ тѣхъ апостолскихъ словъ не ие' илждно, да разглаголствоване много, колко ие' потребенъ за вѣрѣ-тѣ слѣхъ и глаголъ Божий; иѣ и за тока и за друго трѣбва уловѣтъ проповѣдующий, защо апостолъ поставява тѣмъ потребенъ най-илжднѣ, когда гокорн': како же услышѣтъ безъ проповѣдующаго? Ако см' сиреведлика и свата слова апостола и ако самъ разумъ уловѣтъ това иѣщо намѣра' за най-илжднѣ кеиъ за вѣрѣ-тѣ, то защо наши прѣвенствущи священноучилини не обрънѣтъ на това вснучо си вниманне и грывѣ, коие трѣбва и ними дѣлженъ, за да могатъ, и нектѣри да приведѣтъ въ вѣрѣ въ Господѣ нашего Исуса Христа, и вѣры да утвърждавѣтъ въ той святой вѣрѣ, и да ги утѣшавѣтъ и наставлявѣтъ изъ священнаго Божиего слова на живѣ разговорны, въ всякомъ народѣ языкъ, и съ тѣмъкомъ илжнѣомъ, да умѣдривѣтъ въ спасеннѣ и мадры и не разумны изъ нихъ, и особито Славяно-Българскы народѣ, кѣй въ Европѣ, какъ и по горѣ рекоиме, скоро самъ онъ и прѣзь патриаршеска Спархѣ състави'. Иѣ тѣхъ священноучилини, цромъ толко стѣпнѣтъ на патриаршинѣ прѣстолѣ, прѣемствено измышлявѣтъ различия лѣжи и клеветы, за да обвинятъ тѣмъо тѣмъ сирѣ-